

Ynglingen

Ynglingen kan med lätthet se framför sig hur tomrummet mellan människorna fylls av oförlösta uttryck. Hur hela existenser passerar, år av misslyckanden och besvikelser. Men även år av hopp och en orubblig tro på medelvägen som frälsning.

Hur kunde det gå så illa?

En känsla av välbehag sprider sig inombords. Är det dricken? Eller är det mannens lena röst, hans välartikulerade engelska? Orden liksom sipprar ur hans mun likt en kopp ljummen te.

Välbehaget kanske kommer sig av mannens vänliga bemötande, hans närvaro och förmåga att styra mig mot ett mål jag ännu inte känner att jag vill nå? Han ser på mig, jag slår undan blicken. Vill jag ha en drink till?

Mannen visar mig bilder på hur Forum Romanum antas ha sett ut då det byggdes. Jag tittar uppriktigt intresserat och lyssnar till hans hypnotiserande röst och märker inte att lägenheten helt saknar fönster. Jag imponeras av hans kunskap om det gamla Rom, vill inte sluta lyssna på hans röst. Och ja, varför inte en drink till?

Vi sitter båda i rummets enda soffa, ser på bilderna och smuttar på drinkar. Jag tycker mig ha haft tur som träffat mannen vid ruinerna av vad som idag finns kvar av det gamla imperiets kärna. Det var närmare midnatt, jag var ensam och hade ingen annanstans att vara, då han plötsligt stod bredvid mig. Jag minns inte hans namn, men jag minns att han var stolt över sitt arbete som tolk på FN. Hans leende spreds över hela ansiktet då han frågade om jag ville följa honom hem. Eller snarare, då jag tackade ja. Han ville visa mig bilder om Forum Romanums barndom. Han verkar väldigt förtjust i just barndomar.

Bilderna jag ser är fina men ändå en besvikelse. Jag har tidigare sett samma bilder säljas vid turiststånd runt Colloseum. Men nu får jag även en berättelse till varje bild. Jag slappnar av ännu lite mer och blir mest förvånad då mannen tycker jag ser spänd ut. Vill jag kanske ha lite massage? Samtidigt som jag tackar nej lägger jag märke till att det bara finns ett glas på bordet. Mitt glas. Är det bara jag som druckit drinkar?

Jag känner hur min kropp sakta börjar lösas upp. Jag får svårare att förstå mannens berättelse. Och hans leende. Vill jag kanske vila en stund? Nej tack, jag är nog på väg hem. Men du har ingenstans att bo? Jag minns att det finns ett vandrarhem i närheten av St Peterskyrkan. Där bor jag ...

Men han har rätt, jag kan knappt resa mig. Mannen vill gärna upplåta sin brits i lägenhetens andra rum åt mig så jag kan vila en stund innan jag går. Och vill jag inte ha lite massage? Jag har bara druckit tre drinkar men känner ändå att benen inte kommer att bära mig. Jag kan inte ens förmå mig att göra motstånd då mannen med den silkeslena rösten leder mig in i hans sovrum.

Han börjar massera mina axlar och mot min vilja känner jag återigen ett välbehag sprida sig. Ett mörker

börjar omge mig. Tankarna tar över. Jag ser snart ingenting. Plötsligt knäpper mannen upp min skjorta. För att komma åt mina axlar bättre. Jag försöker protestera men kan inte röra mig. Ska jag ge efter och låta mig sövas? Ska jag resa mig och gå? Men jag kan ju knappt röra mig. Mannen säger: jag är strax tillbaka. Jag hör honom ringa ett kort samtal, hör hur hans röst får en annan ton, mer hemlig och hård och tystlåten. Viskande. Vem ringer han? Är någon på väg hit? Var är jag egentligen?

Mannen återvänder och börjar knäppa upp mina byxor. För att komma åt mina axlar bättre. Jag är nästan helt upplöst nu, omges av ett nattsvart mörker och en öronbedövande tystnad. Jag vill inte men kan inget annat. Då mannen börjar dra av mig underbyxorna känner jag hur illamåendet kommer. Yrsel och känselbortfall och illamående omvartannat. Och mannen med de mjuka händerna och den återkomna mjuka rösten berättar för mig om vikten av att sköta sin hygien. Han visar hur. Jag skäms. Jag kommer snart kräkas. Eller svimma. Jag måste bort. Är ännu en man i antågande?

Med all viljestyrka jag kan skrapa ihop får jag fram ett STOP! Måste ... stopp ... Mannen hjälper mig inte. Jag faller. Mannen skrattar lite. Kan jag ta mig ut ur lägenheten? Mörkret omger mig forfarande. Jag känner ingenting då jag slinker ur mannens grepp.

Ute på gatan knäpper jag mina byxor utan att minnas hur jag hamnat där.

Världen är inte längre rummet.

Rummet är kroppen.

Kroppen är själen.

Och själen är världen.

Utanför rummet existerar ingenting.

Där finns varken mörker eller ljus, varken kyla eller smärta.

Där finns ingenting.

Såren sitter i själen.

Och själen finns inne i rummet.

Själen är rummet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MrBajen med Poeter.se id #4596 innehar upphovsrätten